

Решението на Надежда Михайлова да свика извънредна конференция и да се кандидатира отново за лидер на СДС е знак, че тя не желае да се признае за победена и не счита, че има основание да се признава за победена. Това е нейната позиция - обявява дуел на другата фракция и в тази схватка ще се реши на практика кой ще бъде победител, заяви политологът Огнян Минчев в интервю за Радио Свободна Европа.

Той определи настоящото разцепление в СДС като най-сериозното след това от 1991 г. Но докато тогава разцеплението бе провокирано от сериозни политически различия - както идейни така и по повод на институционални решения - днес сериозни политически различия няма - има групова и лична несъвместимост и нетърпимост, която е допълнително задълбочена от реалните слабости на настоящото ръководство през последните две години, посочи Огнян Минчев.

Групата около лидера Надежда Михайлова е по-центристка, по-умерена, по-балансирана, докато в групата на Иван Костов са организирани най-твърдите привърженици на СДС, които преследват най-ясна, най-радикална дясна политическа ориентация, посочи Минчев.

В отговор на въпрос той каза, че двете тенденции очевидно не могат да имат общ път оттук нататък. "По редица психологически, личностни и други причини това вече не е възможно. Сблъсъкът е неизбежен. От този сблъсък ще има победител, ще има и победен".

"И двете групи имат достатъчно добър шанс да оцелеят в политическото пространство, но не като толкова силни партии, каквато дори и в момента е СДС, в следващия момент, в който се разцепят и в който се освободят от гневната, яростната прегръдка, в която се намират, те ще трябва отново да работят заедно в рамките на това, което се нарича дясноцентристко пространство. Това е парадоксът и иронията на ситуацията", каза Огнян Минчев.

Той посочи, че по подобна логика са се разпаднали реформистките партии в други страни от Централна и Източна Европа.

"Под напора на липсата на нови идеи, под напора на силната организационна криза, в която попаднаха подобни партии, след като осъществиха реформистката си мисия, и под напора на засилените вътрешнопартийни конфликти, групови и личностни, тези партии се разпаднаха почти навсякъде в Централна и Източна Европа, на практика унищожавайки дясноцентристката алтернатива. Но докато за страни като Чехия, Полша това състояние на нещата не е чак толкова драматично, защото основните национални приоритети се защитават достатъчно ефективно и от левия център, в страни като България разпадането на дясноцентристката алтернатива може да има сериозни политически и геополитически последствия", смята Огнян Минчев.